

го у градината, като му посочи единъ кладенецъ, и му рече тъй : „тукъ хвърлихъ всичкитѣ си 671 скъпоценни нѣща, когато се обсждаше градътъ.“ А Тракиецътъ щомъ като надникна, и разглѣдваше мѣстото, тя тогазъ застана слѣдъ него, и извѣднѣжъ бутна го въ кладенецътъ, и немедленно хвърли върхъ него камение и го умъртви. Тогазъ Тракийцитѣ като бѣха я завѣли вързана при Александра, още отъ първъ погледъ той заблѣжи по физиогномията и отъ ходътъ ѝ, че бѣше благородна и мудра жена ; защото безъ да се сумява, или да се страхува слѣдваше водачитѣ. Но и послѣ, когато Александръ я попита т. е. какъвъ ѝ е билъ родътъ, а тя отговори че бѣше сестрата на Теогена, който се опълчи срѣща Филиппа за освобождението на Еллитѣ, и който падна жертва въ сражението на Херония. Тогазъ Александръ се очуди за благородието и за държавнието ѝ, още и за отговорътъ и дѣлото, което тя бѣше сторила, за то заповѣда да я оставатъ свободна и да си отиде съ дѣцата си.

§ 13. А колкото за съ Атинейцитѣ царь Александръ бѣше се споразумелъ, макаръ че тѣ бѣха се оскърбили за злощастното приключение на Фивейцитѣ ; тъй щото като бѣше имъ дошелъ празникътъ на тайнствата нареченъ Елевсинскій, замина имъ съ сбърбъ, и на ония, които бѣха избѣгнали отъ сражението въ градътъ Атина помогнаха имъ съ всякое чедовѣколюбие. А както се види че бѣше утало-